

PUOLUEEN SISÄISEN TAISTELUN LIEVENTÄMISTOIMENPITEISTÄ

*Puhe NKP(b):n Keskuskomitean Politbyroon istunnossa
lokakuun 11 pnä 1926*

Jos heitetään syrjään pikkuseikat, niin voitaisiin siirtyä suoraan asiaan.

Mistä kiistellään? Siitä, mihin se puolueen sisäinen taistelu on johtanut, jossa oppositio on kärsinyt tappion. Emme me alkaneet taistelua, sitä ei alkanut Keskuskomitea, vaan oppositio. Keskuskomitea suostutteli monta kertaa oppositiota luopumaan väittelystä, huhtikuun täysistunnossa ja heinäkuun täysistunnossa Keskuskomitea suostutteli sitä luopumaan Neuvostoliiton mitassa käytävästä väittelystä, sillä sellainen väittely merkitsee taistelun kärjistymistä, jakautumisen vaaraa sekä puolueen ja hallituselinten myönteisen toiminnan heikentymistä ainakin pariksi kuukaudeksi.

Sanalla sanoen kysymys on siitä, että on tehtävä yhteenvedot opposition alkamasta taistelusta ja tehtävä vastaavat johtopäätökset.

Siitä ei ole epäilystäkään, etteikö oppositio olisi kärsinyt raskasta tappiota. Selvää on myöskin se, että puolueen riveissä kasvaa suuttumus oppositiota kohtaan. Nyt on kysymys siitä, voimmeko me säilyttää

opposition johtajia Keskuskomitean jäseninä vai emmekö voi? Se on nyt peruskysymys. On vaikeata suostua siihen, että Shljapnikovia ja Medvedeviä kannattavat henkilöt olisivat meillä Keskuskomiteassa. On vaikeata suostua siihen, että henkilöt, jotka kannattavat kaikenlaisten Ruth Fischerien ja Urbansien taistelua Kommunistista Internationalea vastaan, puolueettamme vastaan, jäisivät Keskuskomiteaan.

Haluammeko me säilyttää opposition johtajat Keskuskomiteassa? Mielestäni haluamme. Mutta jotta heidät voitaisiin säilyttää, heidän on laskettava hajalle ryhmänsä, tunnustettava virheensä ja tehtävä pesäero julkeiksi käyneistä opportunisteista puolueemme sisällä ja sen ulkopuolella. Opposition on suostuttava näihin ehtoihin, jos se haluaa rauhaa puolueessa.

Mitkä ovat ehtomme?

Ensimmäinen kohta — on julistettava avoimesti, että alistutaan ehdottomasti puolue-elinten päätöksiin. Tätä kohtaa vastaan ei opposition taholta nähtävästi ole erikoisempia vastaväitteitä. Ennen vanhaan meillä bolshevikeilla oli tapana tehdä näin: jos osa puolueesta jäi vähemmistöön, niin se ei ainoastaan alistunut enemmistön päätöksiin, ei ainoastaan toteuttanut niitä, vaan vieläpä piti julkisesti selostuksia puolueen päätösten puolustamiseksi. Me emme nyt vaadi sitä teiltä, me emme vaadi teitä pitämään selostuksia sen kannan puolesta, jota te ette periaatteessa hyväksy. Emme vaadi, koska haluamme helpottaa teidän vaikeaa asemaanne.

Toinen kohta — on tunnustettava avoimesti, että opposition ryhmätoiminta oli virheellistä ja puolueelle vahingollista. Eikö se ole totta? Miksi oppositiolaiset

sitten luopuvat ryhmätoiminnasta, ellei se ole vahingollista? He ovat ehdottaneet ryhmän hajallelaskeamista, luopuvat ryhmätoiminnasta, lupaavat kehoittaa samoinajattelevia, kannattajiaan, ryhmiensä jäseniä, laskemaan aseet. Miksi? Nähtävästi siksi, että he pitävät vaiteliaasti ryhmätoimintaa virheellisenä ja sietämättömänä. Miksi sitten ei sanoa sitä avoimesti? Juuri sen tähden me vaadimme, että oppositio tunnustaisi avoimesti viimeaikaisen ryhmätoimintansa sietämättömyyden ja virheellisyyden.

Kolmas kohta koskee sitä, että on tehtävä ero Ossovskeista, Medvedeveistä y.m.s. Tämä vaatimus on mielestäni ehdottoman välttämätön. Minä henkilökohtaisesti en voi nyt kuvitellakaan olevan sellaisia Keskuskomitean jäseniä, jotka ovat liitossa Ossovskin kanssa, jonka erottamista vastaan oppositio äänesti, tai Medvedevin tai Shljapnikovin kanssa. Me haluamme, että oppositio erkanisi heistä. Se vain helpottaa rauhan asiaa puolueessamme.

Neljäs kohta — on eristäydyttävä Korschista, Maslovista, Ruth Fischeristä, Urbansista, Weberistä ja muista. Miksi? Ensiksikin siksi, että nämä henkilöt harjoittavat huligaanimaista agitatiota Kominternia ja NKP(b):tta vastaan, Neuvostovaltiotamme vastaan. Toiseksi siksi, että tämän niinsanotun „ultravasemistolaisen“ ryhmän, mutta todellisuudessa opportunistisen ryhmän, johtajat Maslov ja Ruth Fischer on erotettu puolueesta ja Kominternista. Kolmanneksi siksi, että kaikki he tarrautuvat NKP(b):n sisällä olevaan oppositioon ja ovat solidaarisia sille. Mitä pikemmin oppositio eristäytyy tuosta ryönästä, sitä parempi sekä oppositiolle että Kominternille.

Viimeinen kohta — ei ole kannatettava sitä ryhmätaistelua Kominternin linjaa vastaan, jota taistelua erilaiset opportunistiset ryhmät käyvät Kominternin jaostojen sisällä.

Tällaiset ovat NK(b):n Keskuskomitean asettamat ehdot.

Nyt niistä ehdoista, joita oppositio asettaa.

Oppositio vaatii Keskuskomitealta neljän kohdan täyttämistä.

Ensimmäinen kohta. „XIV edustajakokouksen päätösten ja puolueen myöhempien päätösten propagointia on harjoitettava myönteisessä muodossa syyttämättä toisinajattelevia menshevismistä y.m.s.“. Miten tämä kohta on ymmärrettävä? Jos oppositio kehoittaa Keskuskomiteaa lopettamaan propagandan oppositiota vastaan siten, että Keskuskomitea kieltäytyisi tuomasta julki periaatteellisen linjansa opposition virheitä vastaan, sanokaamme, edessäolevassa NK(b):n XV konferenssissa, niin sitä me emme voi hyväksyä. Mutta jos kysymys on kritiikin sävystä, niin sävyä tietysti voidaan jonkin verran lieventää. Mitä tulee itse opposition virheiden periaatteelliseen kritiikkiin, niin sen on ehdottomasti jäätävä voimaan edelleenkin, sillä oppositio ei halua kieltäytyä periaatteellisista virheistään.

Toinen kohta — oikeudesta puolustaa katsantokantojaan omassa puoluesolussa. Tämä vaatimus raukeaa, sillä sellainen oikeus puolueen jäsenillä on ollut ja on aina olemassa. Omia katsantokantoja voidaan ja täytyy puolustaa solussa, mutta puolustettava siten, ettei asiallisesta kritiikistä tehtäisi yleisliittolaista väitelyä.

Kolmas kohta — että puolueesta erotettujen asiat käsiteltäisiin uudestaan. Keskuskomitealla ei ole halua erottaa ihmisiä puolueesta. Erotetaan siksi, ettei ole muuta ulospääsyä. Ottakaamme Smirnov. Hänet erotettiin, häntä varoitettiin monta kertaa, sitten erotettiin. Jos hän olisi sanonut tunnustavansa virheensä, jos hän olisi käyttäytynyt lojaalisesti, niin Keskuskontrollikomitean päätöksiä olisi voitu lieventää. Mutta hän ei ole ainoastaan olematta lojaalinen, ei ole ainoastaan tunnustamatta virheitään, vaan päinvastoin, anomuksessaan hän mustaa puoluetta. On selvää, että Smirnovin käyttäytyessä tuolla tavalla ei hänen asiaansa voida käsitellä uudestaan.

Yleensä puolue ei voi käsitellä uudestaan päätöksiään niiden erotettujen henkilöiden suhteen, jotka eivät tunnusta virheitään.

Neljäs kohta — että „edustajakokouksen edellä opposition on saatava mahdollisuus esittää puolueelle katsantokantansa“. Tämä oikeus kuuluu oppositiolle ilman muuta. Oppositio ei voi olla tietämättä, että sääntöjen mukaan Keskuskomitean on edustajakokouksen edellä julkaistava väittelylehteä. Siksi opposition vaatimusta tältä osaltaan ei voida pitää vaatimuksena, koska Keskuskomitea ei kiellä väittelylehden julkaisemisen välttämättömyyttä puolueen edustajakokouksen edellä.

Julkaistaan ensi kertaa